

Prejudiciële vragen

- 1) Worden deeltijdwerkers minder gunstig behandeld dan vergelijkbare voltijdwerkers in de zin van clause 4, punt 1, van de raamovereenkomst inzake deeltijdarbeid die is opgenomen in de bijlage bij richtlijn 97/81/EG⁽¹⁾, wanneer een nationaal wettelijk voorschrift toestaat dat als voorwaarde voor een aanvullende vergoeding voor deeltijd- en voltijdwerkers uniform geldt dat hetzelfde aantal werkuren wordt overschreden, en dus dat wordt uitgegaan van de totale vergoeding en niet van het beloningselement van de aanvullende vergoeding?
- 2) Voor zover de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord:

Is een nationaal wettelijk voorschrift dat toestaat dat voor een recht op een aanvullende vergoeding als voorwaarde geldt dat voor deeltijd- en voltijdwerkers uniform hetzelfde aantal werkuren wordt overschreden, verenigbaar met clause 4, punt 1, en het pro-rata-temporis-beginsel bedoeld in clause 4, punt 2, van de raamovereenkomst inzake deeltijdarbeid die is opgenomen in de bijlage bij richtlijn 97/81/EG, als met de aanvullende vergoeding wordt beoogd om een bijzondere werkdruk te compenseren?

⁽¹⁾ Richtlijn 97/81/EG van de Raad van 15 december 1997 betreffende de door de Unice, het CEEP en het EVV gesloten raamovereenkomst inzake deeltijdarbeid (PB 1998, L 14, blz. 9).

Beroep ingesteld op 17 december 2020 — Europese Commissie/Portugese Republiek

(Zaak C-687/20)

(2021/C 62/22)

Procestaal: Portugees

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: M. Noll-Ehlers, G. Braga da Cruz, gemachtigden)

Verwerende partij: Portugese Republiek

Conclusies

- vaststellen dat de Portugese Republiek, door voor vijf belangrijke wegen geen strategische geluidsbelastingkaarten te hebben opgesteld, de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 7, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2002/49/EG van het Europees Parlement en de Raad van 25 juni 2002 inzake de evaluatie en de beheersing van omgevingslawaai⁽¹⁾;
- vaststellen dat de Portugese Republiek, door voor de agglomeraties Amadora en Porto, voor 236 belangrijke wegen en 55 belangrijke spoorwegen geen actieplannen te hebben opgesteld, de krachtens artikel 8, lid 2, van richtlijn 2002/49 op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- vaststellen dat de Portugese Republiek, door de in de strategische geluidsbelastingkaarten vervatte gegevens voor vijf belangrijke wegen alsook de samenvattingen van de actieplannen voor de agglomeraties Porto en Amadora, alsmede voor 236 belangrijke wegen en 55 belangrijke spoorwegen niet aan de Commissie te hebben toegezonden, de krachtens artikel 10, lid 2, in samenhang met bijlage VI van richtlijn 2002/49 op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- de Portugese Republiek verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Krachtens richtlijn 2002/49/EG van het Europees Parlement en de Raad van 25 juni 2002 inzake de evaluatie en de beheersing van omgevingslawaai (hierna: "richtlijn"), en voor zover relevant voor de onderhavige zaak, waren de Portugese autoriteiten verplicht om:

- 1) ten eerste overeenkomstig artikel 7, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn, de Commissie uiterlijk op 31 december 2008 mededeling te doen van alle op het Portugese grondgebied gelegen agglomeraties, van alle belangrijke wegen en belangrijke spoorwegen;

- 2) ten tweede overeenkomstig artikel 7, lid 2, eerste alinea, van de richtlijn, uiterlijk op 30 juni 2012 voor alle agglomeraties en alle belangrijke wegen en spoorwegen strategische geluidsbelastingkaarten op te stellen die de situatie in het referentiejaar 2011 weergeven. Voorts hadden de Portugese autoriteiten overeenkomstig artikel 10, lid 2, in samenhang met bijlage VI van de richtlijn uiterlijk op 30 december 2012 aan de Commissie gegevens over de strategische geluidsbelastingkaarten moeten toezenden;
- 3) ten derde overeenkomstig artikel 8, lid 2, van de richtlijn, uiterlijk op 18 juli 2013 actieplannen op te stellen voor alle op het Portugese grondgebied gelegen agglomeraties, belangrijke wegen en spoorwegen. Voorts hadden de Portugese autoriteiten overeenkomstig artikel 10, lid 2, in samenhang met bijlage VI van de richtlijn uiterlijk op 18 januari 2014 de samenvattingen van die actieplannen aan de Commissie moeten toezenden.

De hierboven vermelde verplichtingen van de Portugese autoriteiten vormen drie in de richtlijn vastgestelde opeenvolgende etappen, waarbij de tweede respectievelijk de derde etappe gebaseerd zijn op de etappe die onmiddellijk daaraan voorafgaat.

(¹) PB 2002, L 189, blz. 12.

**Hogere voorziening ingesteld op 18 december 2020 door Casino, Guichard-Perrachon en Achats
Marchandises Casino tegen het arrest van het Gerecht (Negende kamer — uitgebreid) van 5 oktober
2020 in zaak T-249/17, Casino, Guichard-Perrachon en AMC / Commissie**

(Zaak C-690/20 P)

(2021/C 62/23)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirantes: Casino, Guichard-Perrachon, Achats Marchandises Casino (vertegenwoordigers: O. de Juvigny, A. Sunderland, I. Simic, G. Aubron, avocats)

Andere partijen in de procedure: Europese Commissie, Raad van de Europese Unie

Conclusies

- punt 2 van het dictum van het arrest van het Gerecht van 5 oktober 2020 in zaak T-249/17 vernietigen;
- rekwirantes' vorderingen in eerste aanleg toewijzen en dientengevolge besluit C(2017) 1054 van de Europese Commissie van 9 februari 2017 krachtens de artikelen 263 en 277 VWEU volledig nietig verklaren;
- de Europese Commissie verwijzen in de kosten van de onderhavige hogere voorziening en van de procedure in eerste aanleg bij het Gerecht.

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirantes betogen dat het bestreden arrest inbreuk maakt op:

1. artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het vereiste van bescherming tegen willekeurige ingrepen van het openbaar gezag in de privésfeer van een persoon, artikel 19 van verordening (EG) nr. 1/2003 van de Raad en artikel 3 van verordening (EG) nr. 773/2004 van de Europese Commissie, doordat het Gerecht heeft geoordeeld dat (i) deze bepalingen de Commissie niet verplichten om de mondelinge verklaringen van de leveranciers te registreren en (ii) de door de diensten van de Commissie eenzijdig opgestelde "samenvattingen" van deze interviews bewezen dat zij over voldoende aanwijzingen beschikte om besluit C(2017) 1054 van de Europese Commissie vast te stellen;